

pealinnast Vauž'esse tulnud, oli selle apiheli osalt oma kõlkuhoitud rahaga otnud, osalt ühe onu abiga, kes üks hiljuti Ministriks nimetatud riigiauukandja oli, ja oli nüüd seia tulnud, omale kindlat elupaisa asutama ja oma ilmasillu maha rohkendama. Et see mitte enam õige noor naesterahwas, kes tema majapidamist tallitas, mitte tema abiõasa ei olnud, waid tema wanem õde, seda saadi waewata wölsja, niisamati fa, et ühegil naesterahval veel õigust tema armastuse ja truuwuse peale ei olnud. Mis lai nurm lõige Vauž'e linna teu-himulistele emadele ja tütretele!

Temaga tuttavaks saada oli raske, sest tänine oli tema, koguni teisiti fui tema lahke õde, ennast lõigeist perekondadest eemal hoidnud, oli koguni lausunud, et tema sealise seltskonna tutvust mitte ei otsida, waid oma lõbusa fodueluga täitsa rahul olla. Olgu nüüd, et teda Vauž'e senakste wörkude eest hoiutatud, olgu, et temal nõun oli, ilma wälsise abita linna ilusate tütrete keskis ise ümber waabata — lühidelt, esiteks elas tema waisse rõõmuga oma targa ja lahle õe pehme walitsuselepi all, lõikidest hoolimata ehk nende järel igatsemata.

Aga kes wöib ennast lõige oma ettevaatamisega lõige juhtumiste eest hoida! Weike kelsmisik jumal-poissi leib oma ohvrit sa rohu-klaaside ja

salvi-pottide kantside talla. Ka waese aimamata Eduard'i ümber oli tema juba aamu lehwinud, et seda lohta leiafs, kust nool sisse lennata wöls. Ja tema leidis selle, pani peidupaigast noole sendama ja kindla-meeline apthefer oli haawatud, oli wangis ja wöimatu tema läes.

Aga misuguses suus tulsi fa apiheli-peremehe saatust tema fallale! Aimamata istus Büchner ühel pääwal oma leti taga, oma abilisega, ühe lõrgest haritud ja lõrge andreega noore mehega, Ministri-onu wiimast tässlu arutates, kuna õpipois ühes nurkas mitmesuguseid rohtusi suures müüris peeneks töökas, kui uks lähi läks ja üts ostja sisse astus. Et see üks naesterahwas oli, selle-pärost tuttas peremees i-e soowimise järel pärima.

Seal oli, nagu töökas aamu nõör, nagu wishiseks nool ja nagu hirvitall Amor: „Märlis! märlis!“ Ja, märlis oli nool, oli sügavasti waese apihelre sildames.

Tema ees seisid üks naesterahwas, pikk, sirge ja siiski pehm suju. Rena pea, faunistalud rohle, senama musta juulsetega, seisid ümmarguste õlade pea, tulised mustad silmad hilgasivid körvetates ühest näust, nagu „Lumiwalgelese“ lille-roosi nõgu muiste-juttus, ja see lille-roosi karvo paistis musta silmade ja juuksete körwas seda selgemini wölsja. — Kas oli „Lumiwalgelese“ muiste-jutt töeks saanud?